

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2019 roku Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie z powództwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą w O. przeciwko A. K. o zapłatę oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7217 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wydając powyższy wyrok Sąd Rejonowy oparł się na ustaleniach faktycznych, które Sąd Okręgowy aprobuje i uznaje także za własne.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c. poprzez błędną ocenę zeznań pozwanego i w konsekwencji uznanie za udowodnioną okoliczność jakoby pozwany A. K. wskazał powódce majątek swojego dłużnika, nierozważenie wszechstronnie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 k.c. poprzez błędną wykładnię § 9 ust. 4 umowy windykacji, naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 746 k. c., poprzez jego niezastosowanie, choć istniały ku temu podstawy, by zasądzić na rzecz powódki co najmniej kwotę odpowiadającą dokonanych przez nią czynnościom. W konsekwencji powyższych zarzutów apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwot dochodzonych pozwem, a także zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego powstałych w czasie trwania całego procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Instancji. Jednocześnie apelujący powołując się na pojawienie się okoliczności nieznanych wcześniej powódce, a o których dowiedziała się telefonicznie od pracownika sądu w dniu 5 kwietnia 2019 roku, tj., że w dniu 15.09.2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie wydał wyrok uwzględniający w całości żądanie pozwanego w stosunku do (...) Sp. z o.o., a fakt ten nie został ujawniony przez pełnomocnika pozwanego i to pomimo zobowiązania ze strony Sądu I Instancji o konieczności udzielenia takiej informacji, wnosił o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającego przesłuchania pozwanego po odebraniu od niego przyrzeczenia w celu ustalenia: czy i kiedy zapadł wyrok przed Sądem Okręgowym w Szczecinie I Wydział VIII Gospodarczy, sygn. akt VIII GC 77/14. Powołując się na powyższą argumentację pozwany wnosił również o dopuszczenie dowodu z dokumentów załączonych i wymienionych w apelacji na okoliczność czynności przeprowadzonych na rzecz pozwanego przez powoda.

W odpowiedzi na apelację powoda pozwany wniosła o jej oddalenie w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Zarzuty apelacji w zasadzie sprowadzają się do polemiki z prawidłowymi i logicznymi ustaleniami Sądu I instancji. Pozwany zarzucał Sądowi I instancji naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 k.p.c., kwestionując prawidłowość ustaleń Sądu w zakresie braku udowodnienia i wykazania przez powódkę wysokości dochodzonego roszczenia, ustalenia istnienia ważnych przyczyn do natychmiastowego wypowiedzenia umowy. Wykonanie czynności na zlecenie pozwanego i ich wartość powód próbował wykazać dopiero na etapie postępowania apelacyjnego powołując się na nowe okoliczności w sprawie, chcąc „przemycić” rzekomo nowe dowody w postaci dokumentów załączanych do apelacji mających świadczyć o czynnościach prowadzonych przez powoda na rzecz pozwanego. Sąd Odwoławczy uznał jednak powyższe dowody za spóźnione, powód bowiem mógł je powołać przed Sądem Rejonowym czego nie uczynił. Wskazać tu również trzeba, iż nie powiodła się próba powoda powołania się na rzekomo nowe okoliczności jak wiadomości uzyskana przez sekretariat powoda w sprawie, sygn. akt VIII GC 77/14 pozyskana dnia 5 kwietnia 2019 roku. Albowiem jak wskazuje powód wyrok zapadł w tamtej sprawie w dniu 15 września 2014 roku a powód zwlekał z ustaleniem stanu sprawy aż 5 lat. Stąd w ocenie Sądu Okręgowego w sprawie

nie zaszły na etapie postępowania apelacyjnego nowe okoliczności, które skutkowałyby koniecznością czy możliwością dopuszczenia nowych dowód w sprawie. Bowiem przedstawione przez powoda okoliczności nie były nowe, a dowody zawnioskowane w apelacji mogły być powołane i zgłoszone przed Sądem Rejonowym.

Przechodząc do oceny zarzutu naruszenia swobodnej zasady dowodów trzeba wskazać, że zgodnie ze swobodną zasadą oceny dowodów Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Powołany przepis stanowi wyraz obowiązującej w procedurze cywilnej zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych środków dowodowych stanowi podstawowe zadanie sądu orzekającego, przy czym powinna być ona dokonana w sposób konkretny, w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy. W niektórych przypadkach ustawodawca „narzuca” określoną moc dowodową danego środka (np. art. 11, 246, 247 k.p.c.). Przyjmuje się, że moc dowodowa oznacza siłę przekonania o istnieniu lub nieistnieniu weryfikowanego w postępowaniu dowodowym faktu, uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych. Z kolei wiarygodność danego dowodu wynika z jego indywidualnych cech i obiektywnych okoliczności, za względu na które zasługuje on w ocenie sądu na wiarę lub nie (zob. J. Klich-Rump, Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia sądowego w procesie cywilnym, Warszawa 1977, s. 132 i n.). Przy czym swobodna ocena dowodów nie może być dowolna. Z tych względów przyjmuje się, że jej granice wyznaczane są przez kryteria: logiczne, ustawowe i ideologiczne (zob. wyr. SN z 12.2.2004 r., II UK 236/03, Legalis). Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków poprawnych logicznie. Czynniki ustawowe ograniczają sąd w możliwości dokonania oceny jedynie tych dowodów, które zostały prawidłowo przeprowadzone, według reguł określonych przez ustawodawcę, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (post. SN z 11.7.2002 r., IV CKN 1218/00, Legalis; wyrok SN z 9.3.2005 r., III CK 271/04, Legalis). Oznacza to, że przy ocenie mocy i wiarygodności dowodów sąd bierze pod rozważenie nie tylko „materiał dowodowy”, ale także wyjaśnienia informacyjne stron, oświadczenia, zarzuty przez nie zgłaszane, zachowanie się stron podczas procesu przejawiające się np. w odmowie lub utrudnieniach w przeprowadzeniu dowodów, itp. (wyr. SN z 24.3.1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, Nr 10, poz. 382).

W kontekście przedstawionych rozważań, Sąd Okręgowy uznał za prawidłowe ustalenie przez Sąd I instancji, że w dniu 27 września 2013r. powódka i pozwany zawarli umowę o windykacji roszczeń pieniężnych, do której należy odpowiednio stosować przepisy o umowie zlecenia bowiem jest ona w istocie zleceniem windykacji należności art.735 k.c. Zgodnie z którym za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie, przy czym stosownie do art. 744 k.c. w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy (...). Taka odmienna regulacja przewidywała łącząca strony umowa bowiem należne powódce wynagrodzenie zostało zastrzeżone także w sytuacji wypowiedzenia umowy przez pozwanego. Prawidłowo również ocenił Sąd Rejonowy, że w sprawie zaszły okoliczności – ważne powody jak utrata zaufania do powoda, które umożliwiały natychmiastowe wypowiedzenie umowy przez pozwanego. Za takie okoliczności Sąd Rejonowy poczytał bowiem brak złożenia wniosku o zabezpieczenie powództwa, co narażało pozwanego na negatywne konsekwencje finansowe; jak również okoliczność oczekiwania od pozwanego poszukiwania majątku swoich dłużników. Idąc dalej Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał subsumpcji stanu faktycznego pod normę prawną uznając, że roszczenie powoda dotyczy czynności jakie miał wykonać powód na rzecz pozwanego a nie pełnomocnik zatrudniony u powoda, co było przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w sprawie XIII Ga 771/15. Stąd słusznie Sąd I instancji przyjął, że powódka nie może domagać się naprawienia szkody w postaci utraty wynagrodzenia przewidzianego w § 5 umowy, oraz z uwagi na treść zdanie 2 art. 746 § 1 k.c. powódka mogła domagać się od pozwanego części wynagrodzenia odpowiadającej jej dotychczasowym czynnościom. Przy czym obowiązkiem powódki było po pierwsze wykazanie jakie konkretnie czynności windykacyjne podjęła w ramach zawartej umowy. Czego jak prawidłowo ocenił Sąd Rejonowy powódka nie wykazała, a sama czynność wniesienia pozwu została dokonana przez pełnomocnika wskazany przez powódkę, którego wynagrodzenie w postaci zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zostało pozwanego w wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 16 października 2015 roku. W tym kontekście stwierdzić należy, iż zarzuty apelacji odnoszące się do naruszenia prawa materialnego jaki i postanowień umowy łączącej strony są chybione i

mają jedynie charakter polemiczny. Oceniając bowiem całość dowodów zaofiarowanych przez strony przed Sądem I instancji trzeba podzielić zapatrywanie tegoż Sądu, że powód nie wykazał ani jakie czynności podjął powód na rzecz pozwanego ani jak była ich wartość. Tym samym powód nie sprostał wymogowi dowodzenia z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Konsekwencją czego było przyjęcie, że powódka nie udowodniła, że jej roszczenie o zapłatę odszkodowania stanowiącego równowartość wynagrodzenia określonego w § 5 umowy przysługiwało w sprawie. Powódka nie miała również podstaw, z uwagi na przyczyny wypowiedzenia umowy - utratę zaufania pozwanego do powódki, dochodzić odszkodowania w oparciu o art. 746 § 1 k.c.

Mając powyższe na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzając od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1800 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym zgodnie rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800; zm.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1668.).

Krzysztof Wójcik Tomasz Bajer Magdalena Rychter-Raj